

Arrest

nr. 112 224 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. VERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens de verklaringen die u afgelegd heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken bent u een etnische Koerd geboren in Kermanshah en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Uw broer B. (...) zou in Iran opgepakt geweest zijn tijdens de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2009. Enkele maanden voor uw vertrek uit Iran zou hij zijn vrijgelaten. Als Koerd in Iran voelde u zich niet vrij om te kiezen voor een partij of om uw mening te uiten. U zou Iran hebben verlaten in december 2009 en via Turkije en Griekenland naar België gereisd zijn waar u op 4 december 2009 een asielaanvraag indiende. Op 2 februari 2011 reisde u naar Finland waar u een asielaanvraag indiende onder de naam M. A. A. (...). U verklaarde er dat u een Iraaks staatsburger was en geboren bent op 20 juni 1986 te Kirkuk (Irak). U verklaarde dat u niet langer wilde wachten op uw

beslissing in België. U werd echter teruggebracht naar België gezien u hier reeds een lopende asielpcedure had. Uw broer, H. A. (...) (O.V. 6.262.748), diende een eerste asielaanvraag in in België op 28 mei 2008 en een tweede asielaanvraag op 6 april 2013. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 26 juni 2013 weigerde u het gehoor af te leggen omdat u nog geen advocaat had aangesteld en omdat u uw verklaringen, die u had afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet mocht inkijken. Tijdens uw gehoor op 26 juni 2013 legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op 26 juni 2013 werd u op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid geboden om uw asielmotieven uiteen te zetten. U wilde echter dat het gehoor uitgesteld zou worden opdat u meer tijd zou krijgen om een advocaat aan te stellen die u ook inzage zou kunnen bezorgen in de verklaringen die u afgelegd hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Toen aan u werd duidelijk gemaakt dat niet op deze vraag kon ingegaan worden aangezien u reeds voldoende tijd had gehad om een advocaat aan te stellen en de aanwezigheid van een advocaat geen verplichting is tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, weigerde u alle medewerking om gehoord te worden (CGVS p. 1-4). Door uw houding verhindert u niet alleen een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, uw gebrek aan medewerking - zonder enig te rechtvaardigen motief - ondermijnt ook volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij bij de eerste mogelijkheid een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt. Dat u niet gehoord wilde worden zonder te kunnen lezen wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had om geen foutieve verklaringen af te leggen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat u meerdere malen tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd in het kader van uw asielaanvragen in België en in Finland. Er dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw asielaanvraag in België verklaard heeft dat uw naam A. H. (...) was, uw nationaliteit Iran, uw geboortedatum 27 juni 1986, uw geboorteplaats Kermanshah en dat u in Iran gewerkt had als drager aan de grens en als straatverkoper (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 2)

Uit informatie die het Commissariaat-generaal van de Finse asielinstanties heeft verkregen en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat u daar echter verklaarde dat uw naam M. A. A. (...) was, dat u geboren was op 20 juni 1986 te Kirkuk (Irak), dat u een Iraaks staatsburger was en dat u gewerkt had als politie-agent. U verzweeg aanvankelijk ook bij de Finse asielinstanties dat u een asielaanvraag had ingediend in België en rechtstreeks uit België was gereisd. U verklaarde er dat u via Turkije, Griekenland en Italië gereisd was naar Finland. Uit deze compleet tegenstrijdige verklaringen blijkt dat u getracht hebt de Belgische en Finse asielinstanties intentioneel te misleiden. U maakt het dan ook onmogelijk om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende uw land van herkomst, de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Uw bedrieglijke verklaringen bij de Belgische en Finse asielinstanties en het feit dat u het nodig achtte naar Finland te reizen om er een asielaanvraag in te dienen terwijl u in België nog een lopende asielpcedure had, getuigen van een handelswijze die geenszins in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit en vluchtmotieven.

Er dient verder opgemerkt te worden dat uw broer, tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, verklaarde dat jullie volledige gezin, behalve uw broer B. (...), toen hij drie jaar oud was naar Irak verhuisd zijn en nooit terugkeerden naar Iran (CGVS H. A. (...), p. 4). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zich in Iran gediscrimineerd voelde als Koerd en dat u vreest in Iran vervolgd te worden omwille van uw illegale uitreis, zoals u beweerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat, wat betreft uw verklaring dat uw broer B. (...) opgepakt geweest zou zijn bij een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2009 (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), uw broer dit motief eveneens aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag. Er werd ten opzichte van uw broer echter een weigeringsbeslissing genomen die hierover het volgende stelt:

"Tot slot heeft u de problemen van uw broer B. (...), die in Kermanshah rond de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 2009 tijdens een betoging gearresteerd zou zijn, niet aannemelijk gemaakt. Naast het feit dat het bevreemdend overkomt dat uw broer als enige van de familie in Iran zou achtergebleven zijn, had u immers slechts weinig informatie over de omstandigheden van B. (...)s arrestatie en zijn actuele situatie. Zo wist u niet eens met zekerheid of uw broer voor of na de verkiezingen werd gearresteerd (CGVS H. A. (...), p. 15). U wist evenmin op welke plaats in Kermanshah hij werd gearresteerd (CGVS H. A. (...), p. 15). Voorts kon u niet zeggen of uw broer bij zijn arrestatie gewond was geraakt en of hij op het moment van zijn arrestatie mishandeld werd (CGVS H. A. (...), p. 17-18). U wist tot slot niet met zekerheid of uw broer ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal nog steeds gevangen zat, hoewel u veronderstelde dat hij wel degelijk nog steeds gevangen zat (CGVS H. A. (...), p. 17). Dat u hierover geen informatie had, is hoogst bevreemdend, daar u sinds de vermeende arrestatie van uw broer in rechtstreeks contact stond met een zekere A. (...) die bij uw broers arrestatie aanwezig was en met de in Iran verblijvende echtgenote van uw broer (CGVS H. A. (...), p. 16-17). U heeft evenmin informatie over (de arrestatie van) uw broer op het internet trachten te zoeken; nochtans surft u sporadisch op het internet (CGVS H. A. (...), p. 15). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas. Bijgevolg heeft u evenmin uw broers arrestatie door de Iraanse autoriteiten aannemelijk gemaakt."

Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan de de asielmotieven die u op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad meent uit het verzoekschrift af te leiden dat verzoekende partij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij is van oordeel dat haar geen gebrek aan medewerking kan worden verweten. Zij vroeg enkel uitstel om zich te laten bijstaan door een advocaat die het Nederlands machtig is. In dergelijk belangrijke materies zoals een asielprocedure, is het een elementair recht van verdediging om te worden bijgestaan door een advocaat die de taal machtig is, teneinde misverstanden te vermijden. Het is volgens verzoekende partij totaal onredelijk dat verwerende partij dit uitstel weigert en dit dan interpreteert als een weigering om mee te werken. Verzoekende partij wenst verder ook te benadrukken dat zij het recht had om de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken te herlezen. Indien zij over een advocaat had beschikt, had die haar de procedure hierover trouwens kunnen uitleggen. Verzoekende partij besluit dat het feit dat haar houding door verwerende partij wordt geïnterpreteerd als een gebrek aan medewerking, onaanvaardbaar is.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de redenen herhaalt waarom zij op 26 juni 2013 weigerde om het gehoor af te leggen en dat zij te kennen geeft niet akkoord te kunnen gaan met het besluit van verwerende partij dat haar gebrek aan medewerking de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde vrees (op de Dienst Vreemdelingenzaken) volledig ondermijnt. De Raad wijst verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij reeds voldoende tijd heeft gehad om een advocaat aan te stellen, waarbij de Raad volledigheidshalve opmerkt dat verzoekende partij op 4 december 2009 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten en dat zij op 26 juni 2013 werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Verwerende partij kon volgens de Raad dan ook in alle redelijkheid stellen dat op de vraag om uitstel te verkrijgen teneinde een Nederlandstalige advocaat te bekomen, niet kon worden ingegaan. De Raad duidt er eveneens op dat verwerende partij in haar beslissing aanstipt dat verzoekende partij tijdens het gehoor duidelijk werd gemaakt dat de aanwezigheid van een advocaat geen verplichting is tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad merkt in dit verband ter verduidelijking op dat artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen als volgt luidt: *“De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-Generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen.”* Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat een kandidaat-vluchteling de mogelijkheid heeft om zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te laten bijstaan, doch dat dit geen verplichting is.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de *protection officer* tijdens het gehoor duidelijk heeft vermeld waarom verzoekende partij geen uitstel kon verkrijgen om alsnog een advocaat aan te stellen en welke consequenties verbonden zijn aan het feit dat verzoekende partij het gehoor niet wenst af te leggen (*“We doen ofwel het interview vandaag en u werkt mee, ofwel doen we het niet en krijgt u een weigeringsbeslissing omdat u weigert mee te werken, is dat duidelijk (...)”*, administratief dossier, stuk 4, p. 2).

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verwerende partij met recht het volgende kon vaststellen: *“Door uw houding verhindert u niet alleen een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, uw gebrek aan medewerking - zonder enig te rechtvaardigen motief - ondermijnt ook volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij bij de eerste mogelijkheid een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt. Dat u niet gehoord wilde worden zonder te kunnen lezen wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had om geen foutieve verklaringen af te leggen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”*

2.2.5.1. Betreft de vaststellingen dat verzoekende partij meerdere malen tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd in het kader van haar asielaanvragen in België en in Finland en dat het feit dat verzoekende partij het nodig achtte naar Finland te reizen om er een asielaanvraag in te dienen terwijl zij in België nog een lopende asielprocedure had, haalt verzoekende partij ter vergoelijking aan dat zij niet weet hoe een asielprocedure werkt. Zij wist niet dat het onmogelijk was om tijdens een eerste asielaanvraag een andere asielaanvraag te doen in een ander land. Zij betreurt dan ook dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Finland en zij stipt aan dat België bevoegd is voor de afhandeling van haar asielaanvraag.

Verder benadrukt verzoekende partij dat de verklaringen die zij nabij de Belgische asielinstanties heeft afgelegd, de juiste zijn. Hetgeen zij in Finland vertelde klopte niet en was geïnspireerd op slechte adviezen van andere personen. Aangezien verzoekende partij de waarheid heeft verteld in de Belgische asielprocedure, is het onaanvaardbaar dat verwerende partij haar verklaringen die zij heeft afgelegd in Finland aangrijpt om haar asielaanvraag te weigeren.

2.2.5.2. De Raad is helemaal niet overtuigd door het door verzoekende partij aangevoerde verweer dat zij niet wist hoe de asielprocedure werkt en dat zij dan ook niet wist dat het onmogelijk was om tijdens een eerste asielaanvraag een andere asielaanvraag in te dienen in een ander land. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij reeds in december 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in België, dat zij pas een asielaanvraag heeft ingediend in Finland in februari 2011 en dat eveneens haar broer reeds in 2008 asiel had aangevraagd in België. Dat verzoekende partij dan niet zou weten dat zij, zonder het resultaat van haar asielaanvraag in België af te wachten, niet nogmaals in een ander land asiel zou kunnen aanvragen, betreft een uiterst zwak excuus waar geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij bij de Finse autoriteiten een volledig andere identiteit en een volledig ander asielrelaas heeft opgedist, hetgeen erop wijst dat zij zowel de Belgische als de Finse asielinstanties intentioneel trachtte te misleiden teneinde haar kansen om internationale bescherming te verkrijgen te vergroten. Dergelijke listige strategie valt uiteraard niet te rijmen met de voorgehouden onwetendheid over de asielprocedure.

Waar verzoekende partij benadrukt dat de verklaringen die zij nabij de Belgische asielinstanties heeft afgelegd de juiste zijn, wijst de Raad erop dat het herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen meer in het bijzonder deze voorgehouden bij de Belgische asielinstanties geen soelaas brengt. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke vergelijking van de verklaringen die de kandidaat-vluchteling heeft afgelegd, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Daarenboven mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische/Finse autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt zowel in België als in Finland. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vastgestelde, uitermate flagrante, tegenstrijdigheden blijven dan ook behouden.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt dat de motivering van verwerende partij totaal onjuist en onvoldoende is wanneer zij enkel verwijst naar *“de motivering die genomen werd in het dossier”* van haar broer A.. Verzoekende partij vindt dat de motivering hier tekort schiet, *“daar waar men niet specifiek ingaat op”* haar eigen problematiek. Ten tweede voert verzoekende partij aan dat de onjuiste verklaringen die haar broer heeft afgelegd, mogelijk te wijten zijn aan diens psychologische problemen. Ten derde wijst verzoekende partij erop dat *“De kwesties die in de beslissing van weigering van de asielprocedure van (haar) broer worden aangeraakt”* door haar kunnen worden beantwoord. Zij stelt dat haar broer B. werd gearresteerd na de verkiezingen, dat hij werd aangehouden in Kermanshah, de hoofdstad van de provincie, dat Kermanshah geen wijken heeft, dat haar broer mishandeld werd, dat het onduidelijk is of hij momenteel nog vastzit, aangezien haar familie geen informatie over hem heeft, dat zij nog regelmatig contact heeft met haar vader en moeder in Iran, doch dat die ook niet weten waar B. momenteel verblijft, dat zij niets weet over een zekere A., dat B. en zichzelf niet gehuwd zijn, dat van de drie broers, enkel H. A. gehuwd is, dat zij heeft getracht om informatie in te winnen over haar verdwenen broer, ook op internet, doch dat zij niets over hem kon terugvinden.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer heeft aangegeven dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omdat haar broer B. tijdens de laatste verkiezingen in Iran tweemaal werd aangehouden omdat hij niet pro-Ahmadinejad was (administratief dossier, stuk 18, p. 2). Zoals reeds gesteld, weigerde verzoekende partij echter elke medewerking tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 26 juni 2013. Deze houding heeft verwerende partij verhinderd om een appreciatie te maken van de gegrondheid van haar asielaanvraag. Om die reden grijpt verwerende partij dan ook terug naar de verklaringen die haar broer, H. A., tijdens zijn gehoor heeft afgelegd omtrent de aanhoudingen van hun broer B.. Verwerende partij heeft echter vastgesteld dat H. A. uiterst vage verklaringen heeft afgelegd over deze gebeurtenissen en dat hij zich niet terdege had geïnformeerd over het lot van B., waardoor hij de problemen van hun broer B., niet aannemelijk heeft gemaakt. Het spreekt voor zich dat de door verzoekende partij geformuleerde aanvullingen geen verschoningsgrond kunnen vormen voor deze

vaststellingen. De Raad merkt bovendien nog op dat de door verzoekende partij verschaftte toelichting dat het onduidelijk is of B. momenteel nog vastzit, aangezien haar familie geen informatie over hem heeft, niet strookt met hetgeen zij verteld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Hij werd pas enkele maanden geleden vrijgelaten”* (administratief dossier, stuk 18, p. 2). Laatstgenoemde vaststelling ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van desbetreffende gegeven toelichting in het verzoekschrift.

De Raad wijst er bovendien nog op dat uit bovenstaande vaststellingen, met name dat haar gebrek aan medewerking de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde vrees volledig ondermijnt, dat zij door haar compleet tegenstrijdige verklaringen de Belgische en de Finse asielinstanties intentioneel trachtte te misleiden, hetgeen als gevolg heeft dat het onmogelijk is om een geloofwaardig zicht te krijgen op haar werkelijke achtergrond of reële situatie en dat het feit dat zij het nodig achtte naar Finland te reizen om er een asielaanvraag in te dienen terwijl zij in België nog een lopende asielprocedure had een handelwijze betreft die geenszins in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging, reeds kan worden besloten dat aan haar asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Deze conclusie wordt enkel nog versterkt door het feit dat haar broer, H. A., die eveneens melding heeft gemaakt van de problemen die hun broer B. zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten, dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

2.2.7. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend. Specifiek met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en rekening houdende met het gegeven dat verzoekende partij in onderhavige asielaanvraag aangeeft de Iraanse nationaliteit te bezitten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenwel niet aantoonde dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT